

עב:

עין משפט
נר מצוה

90-

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים

רע"י

מסורת הש"ס

(א) לקחת עה. חזר יב.
(ב) ושי' חוקמות כתובות
עב. דיה יחזור. ג) חזר יב:
כ"מ טו. ד) וברכות לד:
וש"נ. ה) ושי' חזר יב:
טו. דיה שלח. ו) ושי'
דאב. ז) כח"י: דאס חזר
דכעין כי שמו.

תורה אור השלם

1. וישנע איינע ביום
שמעו והחריש לה וקמו
נדריה ואסרה אשר
אסרה על נפשה וקמו:
במדבר ל ח

2. קל נדר וכל שבועת
אסר לענות נפש אישה
יקימן ואישה יסרנו:

מוסף רש"י

הרי הן קיימין לא
אמר כלום. דנדרים
שלא נזלו לעולם אינו
יכול לקיים (לשמונה עה).
לאפורטופוס. היה הילך
למדינת הים ומינה
אפורטופוס על נסחו לזון
אשתו וכו' (ב"מ צא.).

פירוש הרא"ש

הפרה הוא הלך אן הפרה
שלמפרע מועלת ונרץ
להפר לכשישמע: הרי הן
קייסין י"א אפר כ"ז.
דקיס לן שלא היה בלתי
לקיימו שמה תדור דברים

מִים וכו'. מִפְּרֵשׁ בְּמִנְהַל: אִם מִשְׁפָּטֶנָּה
לִדְחָן הַבְּטָל מִיִּפְרָן בְּקוֹדֶמִין: בְּחִי מִהוּ
ר לִבְנֵי נִדְרִים שְׁנֹדֶרֶה אֲשֶׁמִּי יִהְיֶה מוֹפְרִים
ה נִמִּי בָּח אִי מִזֵּי לִמְיִפֵּר בָּלָל שְׁמִיעִיה:
וּשְׁמַע אִישֶׁה דּוֹקָא הוּא. לִדְחָן מִיִּפְרָן
אֲלֵל אִם כֵּן שְׁמַע: וְהֵאֵל לֹא שְׁמַע.
וְהִיכִי מִזֵּי מִיִּפְרָן לְהוּ: לִכִּי שְׁמַע הוּא
דְּמִיִּפְרָן. דִּהֵא דְּמִיִּפְרָן לְהוּ לֹא מִשּׁוּם
דְּהִשְׁתֵּחַ מִיִּפְרָן בָּלָל שְׁמִיעִיה אֲלֵל לִכִּי
שְׁמַע לִיה לְגַדֵּר לֵאחֲרֵי לִיהִי מוֹפְרָן
בְּחֵא דְּהִפְרָה שְׁהִיפֵר כֵּל זְמַן שְׁהִיֵּא
בְּרִשּׁוֹתוֹ: אֲרֵי. דִּלְחִכִּי אִי שְׁמַע וְלֹא
הוּ מוֹפְרִים בְּהִפְרָה וְלֹא מִהֵא לִיה לִמְיִפְרָן
הִשְׁתֵּחַ אֵל מִהֵא וְלֹא מִיִּפְרָן: לְהִפְרִי.
לְחִזּוֹר וּלְבִדּוֹק אַחֵר בְּחֵא אִם יֵשׁ עֲלֵיהָ
שׁוּם נִדֵּר דְּלִיפֵר לֵה שְׁלֵל תִּבְחֵל לִיִּד
מִכְשׁוֹל: פִּ"ט הַאֲמֹר לֵאשְׁמֹר וכו' הִרִי
כֵּן קִיִּימֵן לֹא עֲלֵמֵר כְּלוּם. וְשִׁדְרִין
בֵּא הַדְּמִר אֲשֶׁר וְהִיאֵךְ יִכּוֹל לְקִיִּימוֹ:
כְּנוֹן דִּאֲמֵר לֵה לִכִּי שְׁמַענֵא. יִהְיֶה
מוֹפְרִים. וּמִאֲחֵר דְּהִפְרָה תִּלִּיֵא
בְּשְׁמִיעִיה לִמֵּה לִי לִמְיִפְרָן הִשְׁתֵּחַ לִכִּי
שְׁמַע מִפְרָן לֵה: קִפְּפֵר דְּלִמֵּחַ מִעֲרִידֵנָּה
הִיֵּא שְׁפֵטֵא. בְּשַׁעֵה שִׁשְׁמַע הַגִּדֵּר
שְׁמַח יִהְיֶה עֲרִיד וְלֹא יִפְרֵט: אִישֶׁה
יִפְרֵט וכו'. וְלֹא שְׁלִיט: וְאִפְרִי ר' יֵאֲשִׁיֵּה.
אִיֵּת אִיֵּת דְּשְׁלֹחַן אִיֵּת בְּכִחוּשׁ וְהִיכִי
לֹא מִשּׁוּם דְּלִחֲבִיב אֲרֵשׁ יִפְרֵט וְהִיכִי
מִזֵּי מִשּׁוּם שְׁלִיט כֵּל זְמַן שְׁלֵל נִדְרָה
הֵא לֹא שְׁמַע לְנִדְרָה אֲלֵל לֹא שְׁמַע
לֹא דּוֹקָא וְהֵאֵה מִזֵּי מִיִּפְרָן שְׁלִיט:
דִּאֲמֵר

והפר לה יכול יהו מופרין
ברנו דברי רבי אישיה אמר
ה' שלוחו של אדם כמותו
גזירת הכתוב הוא אישיה יקימו
אדם כמותו והא לא שמיע ליה
הבא
א' קמ' דאורסא דנורכא מרנאן דסדרי
גבסי הכי לבי שמעא דקבירא להו דנבי
מפר נקודמין אפי' הכי נבי דגבי אב לא
ול הך הפרה דכשלמא אב לא מזי עבד
ומאי עממא אמרין דלין דבעל מיפר
למפרה דביה דיה הפרה דבעל קודם
לשע שפיר לה הוא דחילא הפרה דליה
זו וכו' הרי הן קיימין לא אמר כלום.
הא לא שמע. לאו מדר"א בלמוד פשימי
יקא מהדרי ליה אינהו דיינין דלא בשר
מזי לבי שמע. ולאדק נכחי דגבסי לעיל
אמר דהוא אומר קמס מופר לבי והגדר
ס וכו' מכאן ועד שאבא. משאלא לדרך
דכתיב רחמנא אישיה מרי ממי. שמע
(קדוש סב). ופא לא שמע ליה. עלומר
וטרופוס ויין שדלחו של אדם כמותו והא
איכא מידי דבעל לא מזי מפר ושלתי מזי
דרי אשמו קודם שמדור דלי לרנאן היכי
מיפר כיון דלמתי לא נדרה אשמו ושלתי
מפר דהא לא שמע שלתי נמי לא מזי מפר:
הבא

עַם הַלֶּכֶךְ פֶּרִיץ מִי אִיכָא מִדִּי דְּלִיבּוֹ לֹא מְזִי עֵבֶד וְשִׁלְיָא
מִבְּנֵי לֵב הַשֹּׁמֵם בְּזִמְזִימֵי רַבִּי אֵל:

10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72 74 76 78 80 82 84 86 88 90 92 94 96 98 100

מִתְנִי' דרך תלמידי
לְשׁוֹנוֹ אֵינוֹ יָכוֹל לִפְסֹד
שִׁירָה בְּלֹא שְׂמִיעָה. שִׁירָה
אֵלֶּיךָ שֶׁלָּא שָׁמַע בָּהֶן. וְהַ

[illegible]

ממיעה איז נעשה
דאס אלץ וואס ר' זושא

וּמִי שֶׁנֶּחֱדָשׁ אֶת הַמִּצְוָה
וּמִי שֶׁנֶּחֱדָשׁ אֶת הַמִּצְוָה

דרך תלמידי חכמים וכו'. לפי שגזירה
 אפשר שהיא הפירה לגזירה דרכן של
 זמנים להפך הנדירה קודם שגזירה. ונגמנו
 קודם שגזירה היא אי לאתר שמישה: שאם
 להפך. לפי שאין הכעל
 נכון: גמ' כשי רמי בר
 מיהו שיער בלא שמישה.
 שמו ולא שיער כלל אם
 לא מהו שיער לה על
 נדרים שגזירה יסו
 ואי בעל דקדשי רמי בר
 ארום ולא שגז בעל ולא
 בצולוהי מקספא: ויהא
 דקדש הוא או לאו דקדש.
 א דמיתלח נקט: אמר
 דרך תלמידי חכמים וכו'
 ממע. דמתקדשני כל נדרים
 שמישע לה שמישעוהו הוה
 נדר פלוני ופלוני: לבי
 דמיסר. כשישמע אח"כ
 ידע חזר ומיסר ואותו:
 שמישע לה לבי למיסר.
 ר' על המקספא הוה שמישה
 ין שפוט לחזור ולהפך
 נדרים: אוריסה דלורכא
 דורי. דרבי ש"ח לחזר
 לה על נדרים שגזירה
 לה כדי להניסיה בנדרים
 היא נותנת אל לבא ואומרת
 דרמי והוא מפר. וכי מימא
 וקוי נפשוין שגזירה ליתא הכי
 שמישעא קלומר דהדס
 מטידינא
 מטידינא

מכאן
ועתה
תלמוד
לו רבי
ואפילו
רבי יפ
ואישה
יפ

ומה לה מוסר לוי לוי
היה דכתיב מתחלה לקמן
לדקמן כי מתחילין הרי
כר לאשכנז דלמי שמע נמי
ויקחא ומשה ומה היה אצל
שמע כבר יצאת מרשות
ושאת כי אמר לה לוי
הי הוי הרי בשעת שמיעה אינה
גירסא נמקת פסרים. ולחלף גירסא הוה
אצל לאחר שמיעה לא מצי מיפר הכי נמי
כי דאמר לוי שמענא גבי צלל מתחילין הרי
דנשואין נפקא לוי מרשותיה לגמרי אלא
דכתיב אשכנז לוי אצל הכא כיון דאשכנז
לוי מיהל לא הוה הפדר דבעל אשכנז לא
הוה מעליה דאב כדדי בעל. ומה נראה
עמא לקמן [עא]. במחלף הרי הן מוספרין
מדרבנן דעד כאן לא פליגי רבנן עלמי
אצל הכא לרבי מהיזא אפי"ג דלא שמי
לוי שמענא גרסי הכא נמי דאמר לוי
כשישמענו אלא דאמר לה כדחיה בעל
והיינו לישנא דמבאן ולא אמר מיז
ולא השליש: דמבאן בכל הפורה שגורו
ולא בעיא שמיעה. וכי מיחא נעלם אימא
שמענא בעל תרזו כחוספא בשם הרב רבי
ממאי טעמא גופיה אוקים לה לך בריחא
ויוקח מיזי בכל המורה כולה שגורו של
לכך שפיר מוכח דלא בעיא שמיעה דכי שמי

ו. וא"ת שמיסת עליה כשמיסתו, ומירך נקונת' דלענין

לעמוד, ומרליין לעיל המסרה דר"א חנה חלה עד שיסתיים

לָא אַ מײַ פֿיר׳ מהל' מחנ'י
 ודערס האלטן אַ פֿתח
 לאָזן רחב טױשׂע' ייד' פֿי
 רלד פֿעפֿ' ל:
 לָא ב' מײַ פֿיר׳ מהל' הא
 ופֿיר׳ מהל' ודערס
 האלטן יא טױשׂע' ייד' פֿתח
 רלד פֿעפֿ' הא:
 לָא ב' מײַ פֿיר׳ מהל' שנאט א
 ודערס האלטן אַ פֿתח
 לאָזן רחב טױשׂע' ייד' תלמיד
 פֿתח רלד פֿעפֿ' ל:
 לָא אַ מײַ פֿיר׳ מהל' הפּרה א
 ודערס האלטן אַ פֿתח
 לאָזן רחב טױשׂע' ייד' אין יבול
 פֿתח רלד פֿעפֿ' ל:
 לָא אַ מײַ פֿיר׳ מהל' מיפּר בק
 ודערס האלטן אַ פֿתח
 לאָזן רחב טױשׂע' ייד' חמא בעט
 פֿתח רלד פֿעפֿ' ל:
 לָא אַ מײַ פֿיר׳ מהל' כגון שלא
 ודערס האלטן אַ פֿתח
 לאָזן רחב טױשׂע' ייד' דדרה אס
 פֿתח רלד פֿעפֿ' ל:
 לָא אַ מײַ פֿיר׳ מהל' הפּסק:
 ודערס האלטן אַ פֿתח
 לאָזן רחב טױשׂע' ייד' מופּרין.
 פֿתח רלד פֿעפֿ' ל:
 לָא אַ מײַ פֿיר׳ מהל' חמא ל״ט
 ודערס האלטן אַ פֿתח
 לאָזן רחב טױשׂע' ייד'

תוספות

[illegible]

שבע. הוא עצמו וקאמר דהוא שויה של
שליח, ורבו יוסף ע"ה מפ' דגמיר פ"ב
דליהו מני מפר משוי שליח להפר נדריה
דאמרינן חלק חזק דהוא